

Marlise Joubert
in memoriam: Strooi*

sonder die veld se geur
van wit lelies in 'n vuus
of die trae note van gesang en gebed
sonder 'n graf of 'n woord van eerbetoon
sterf hy op die vaal handdoek
op 'n skoongeskropte tafel
eerloos
en ek onthou Lucebert:
alles van waarde is weerloos

sonder 'n sug en sonder protes
sterf hy stil en donker
terwyl die bloed oor die lip
bly stoot
terwyl die pyn die gapende wond verlaat
en elke pupil al groter rek
om verlossing in te laat
terwyl my kind se hand
die troetelkop bly troos bly troos
en ek onthou Lucebert:
alles van waarde is weerloos

sonder dat hy weet dat ons hom groet
word sy lyfie riemslap onder die naald
lê die swart pels in 'n boog gestol
half verleë die wit sokkies
van sy pote oor mekaar gevou
die bors se wit ster
gevlek en rou
en ek onthou van Lucebert
so moes ek hom verlaat
sonder 'n lied of die veld se geur
en ek onthou terwyl ek huil
teësinnig teen die misreën op die ruit
my vingers om die stuur geklem en koud

* Uit: *Lyfsange* wat deur Protea Boekhuis uitgegee word

dat ook hy, ja tog,
soos 'n mens van waarde was
'n keelronde warmte kon gee
met kromgeskuur teen jou kuit
weerloos in sy dierlikheid
en onvoorwaardelik elke dag
veertien jaar lank
getrou op ons tuiskoms kon wag

(18.5.98)

pa

hy was nie 'n man van staal nie

waar die reën se blink some
alkant oor die berge sleep
hoor ek hom lag hoor ek hom praat
waar die knettervuur van son
die heuwels kaal skeer
hoor ek hom ween hoor ek hom roep

pa was nie 'n man van staal nie
pa was in murg en borsbeen
'n doodgewone man

ontslape vertoef hy soms in my drome
dans rond in stiltes van my boord
versteur die wilgertoiings
ryg wingerdharte aanmekaar
en hang dit elke dag
voor my kamervenster oop

op die lessenaar drup sy inkpenn leeg
glip die lig van 'n lamp oor die laaste brief:
*ek was 'n doodgewone man
met borswonings van lag en van huil
murgsag en in die liefde geskaad*

en my dood was soos dit ons aarde behaag

weerkaatsings

buite die windstil boom
gewilger in die arms van herfs
en binne met nege-uur se oggendvlekke
die sagte Sondagson teen die muur

buite mooiweer en matig met geen reën
maksimum temperatuur ses-en-twintig
en om agttien elf
sal die dag in skadu's ondergaan
binne die lentesonate van Beethoven
wat stukkies verlange oral smeer
soos eilande met tropiese blaar
oor die ligpienk muur

ek sit roerloos voor die skets
met die refleksie van diefwering
en ruite bo-oor elke eilandvlek
anderkant is slegs die grou
in baksteen en sement

buite die windstil boom
binne die sonate oor die lente
en op die bruin stoel in die hoek
my dae se skameldekking
'n serp 'n sweater 'n broek
en die los blaai van die koerant
met buite mooi weer en matig
wat ritselend uit die herfs kruip
en tot om agttien elf nie sal troos
soos ook nie die boeke die briewe of Beethoven
ook nie gister se koffiekroeg die nuwe trui
of die roos op die tafel

nou reeds na tien in die oggend
draai loomgebak sy rug op my
wis die vlekke uit en vou tydsaam
alle weerkaatsings eenkant toe

skielik is die muur 'n binnekamer
wat my tot om agttien elf
stuk-stuk sal beskut
saam met jou woorde op papier
en buite die windstil boom
'n troos
terwyl jy elders heen
gewilger is

inventaris van intieme verliese

in elke vertrek bly altyd iets van verlies agter
soos jy eenmaal in 'n troosvers vir my besin
en voorts dwaal ek gespits deur my huis
van kamer tot kamer op luister na vier seisoene
van gulsige versmulling aan die minne

hier is die badkamer
ingesalf met jarelange olies
gegeur van lemoen tot amandel
hier is sepe met aromas van magnolia
van roos tot soetsuurlemoen
en hier in die sproei van stortende valle
was jou lyf 'n ingesepte dans
teen die kruin van my buik
het ek ook tussen kers en wyn
oor die bad se heup geklots terwyl jy halfpad
onder water wou verdrink

loop ek
luister-inventarisse deur die eetkamer:
natuurlik die eikehouttafel –
onthou jy nog?
die sleurwals oor die mat die tango
in die gleuwe van 'n sofa die foxtrot oor 'n stoel
maar beter nog die sitkamer heuwellangs
teen die grootborskussing die loom passie
met net die stil blou lug van televisie

en 'n maan se geel wang deur die ruit
loop ek fluisterend
terug na die vertrek van slaap
en hier is soveel van verlies se asemkreun
dat ek ongesiens die maal van dekens dek
die kussings weer tot brode skud
en dan myself laat neerlê
afwagtend op jou smulse mond

om onder sagte lamp ongenaakbaar
hierdie ligjaar af te rond